

Ранко Павловић

СРЧИКА

ТОРЗО У ПЈЕСНИКОВОМ РОДНОМ СЕЛУ

Једанпут годишње дођу пјесници у њено село,
немушти и збуњени своје стихове да придруже
пјесми претходника која се извила у споменик.

Једанпут годишње пјеснике у њеном селу
дочека онолико радозналих дјечјих очију
колико их је некад било у једној кући.

Једанпут годишње она се лијепо очешља и обуче
да са својим синчићем дочека и угости пјеснике
у школи која носи име њеног славног земљака.

У отвору врата, наспрам сунцу, одједном нестају:
њена бујна пунђа, њене витке руке, њене ноге;
лијепа млада жена постаје посребрен торзо.

Пјесникињи до себе шапћем: Она је скулптура
која је само једном годишње, на Пјесников дан,
изложена погледима усхићених пјесника.

У овом пустом селу, кажем пјесникињи
која не може да прикрије сјенку љубоморе,
осталим данима нико је не гледа осим мужа.

А можда ни он, тихо узвраћа пјесникиња
у чијим зацакљеним очима полако се топе
зрнца женама прирођене љубоморе.

ОБНАВЉАЊЕ РИЈЕЧИ

Када из своје прапостојбине,
из човјекове несигурне мисли,
неприпремљена за суровост живота,
падне међу увијек гладне и жедне људе,
као ждријебе из мајчине утробе на земљу,
ријеч избезумљено гледа шта се око ње збива.

Увијек гладни и жедни људи
зачас из ријечи исисају сок и крв,
стргну за себе с њеног лица осмијех,
оглођу с ње кожу, крвне судове, месо,
као што пси оглођу у јарак бачену кост,
и брзо је напусте, јер таква им више не треба.

Далеко од људског ока и ума,
с извора до кога ријетки стижу,
оглодана ријеч усркне саму себе
и из ње одмах нови изданци тргну,
па се врати међ' гладне и жедне људе,
без којих она не може, као ни они без ње.

ЗАГУБЉЕНА ПЈЕСМА

Шездесет пари ужагрених очију
нетремице гледа у збуњеног пјесника,
а он, црвен у лицу, нервозно листа књигу
и тражи пјесму коју жели да прочита.

Пролазе минуте, мјесеци, године,
публика без ријечи стрпљиво чека,
а пјесник упорно преврће листове
и тражи пјесму која мора бити у књизи.

Зна, у надахнуће може да се закуне,
да је написао пјесму о сликама, али –
гдје се затурила, куд су се изгубили
стихови о нијансама боја на пејзажима?

Око глава знатижељних слушалаца
хватају се слојеви сивкасте паучине,
а збуњени пјесник и даље листа књигу
тражећи бјелине којих нигдје нема.

Одједном из књиге испаде затурена ријеч,
пјесник је зграби и брзо стрпа у уста,
и салом истог тренутка зажубори пјесма
о дрвету које чека пјесника у завичају.

СРЧИКА

Тамо гдје је до јуче није било,
у пукотини вањске прозорске даске,
јутрос се стидљиво појавила травка.

Врхом мањим од лептировог ока,
зачуђена свјетлом и опсједнута растом,
загодљиво се насмијешила сунцу.

У њеном крхком, прозирном стаблу,
кад приближило се подне, тања од нити сна,
невидљивим сјајем заискрила је срчика.

До своје средовјечности кад израстао је дан,
срчика којој се тек почела назирати срж,
прожела је моје кости, моје срце, моју мисао.

И, као да више ништа у травци и мени
није имала да тражи, кад приближило се вече,
већ зрела срчика винула се у плавет.

Чим ноћ освоји наш дјелић васионе,
она ће се расплинута, слутим, стопити
с треперавом свјетлошћу далеке звијезде.

ПРАЗНИНА

Из себе када изиђеш, мој брате по несаници,
остане ли празнина тамо гдје си био?

У себе када се вратиш, мој брате по тјескоби,
остане ли празнина негдје изван тебе?

И у којој празнини, кад за то дође вријеме,
тебе да тражим, мој брате изгубљени?